

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 14, 2021

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:4341](#) 07-06-2021

Vergunning Wnb/Diemen

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:4127](#) 19-05-2021

Vergunning Wnb/Limburg

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1393](#) 30-06-2021

Omgevingsvergunning/Houten

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1395](#) 30-06-2021

Coördinatie regeling/Eemsdelta, Groningen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1403](#) 30-06-2021

Toegangsbeperkingsbesluit/Voordelta

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1339](#) 23-06-2021

Bestemmingsplan/Tilburg

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1332](#) 23-06-2021

Omgevingsvergunning milieu/Lochem

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1304](#) 22-06-2021

Omgevingsvergunning milieu/Limburg

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1214](#) 09-06-2021

Bestemmingsplan/Den Haag

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Limburg

De voorzieningenrechter herformuleert enkele voorschriften met betrekking tot stofhinder die de rechtbank aan de vergunning heeft verbonden omdat de voorschriften verder gaan dan de zorgplicht en niet is aangetoond dat de vergunninghouder eraan kan voldoen.

Casus

In de vergunde inrichting vinden grofweg de volgende activiteiten plaats: de productie van houtpellets, twee bio-warmtekrachtkoppelingen (WKK), het drogen en verkleinen van hout en het ontschorsen en chippen van boomstammen.

De rechtbank heeft de door verweerder opgelegde vergunningvoorschriften als volgt gewijzigd:

‘Voorschrift 8.1

d Indien vervuiling door zichtbaar houtstof wordt geconstateerd in de nabijheid van emissiepunten 11 t/m 13 dient deze vervuiling per onmiddellijk opgeruimd te worden en dient de oorzaak van de vervuiling direct ongedaan te worden gemaakt om stofverspreiding buiten de inrichting te voorkomen.

Voorschrift 8.7

Emissies van totaalstof, al dan niet rechtstreeks vallend onder paragraaf 3.2.1, paragraaf 3.4.3 of artikel 2.5 van het Activiteitenbesluit milieubeheer, naar de lucht moeten zodanig (denk bijvoorbeeld aan toepassen nageschakelde stofbeperkende technieken (uitgezonderd bij emissiepunten 11 t/m 13), richting, hoogte, uitvoering en onderhoud/schoonmaken en schoonhouden van emissiepunten) plaatsvinden dat indien vervuiling door zichtbaar houtstof wordt geconstateerd, deze vervuiling onmiddellijk opgeruimd dient te worden en de oorzaak van de vervuiling dient direct ongedaan te worden gemaakt om stofverspreiding buiten de inrichting te voorkomen.’

Vergunninghouder betoogt dat de rechtbank ten onrechte de vergunningvoorschriften 8.1, onder d, en 8.7 zelf heeft gewijzigd. Volgens haar had de rechtbank moeten volstaan met een vernietiging van die voorschriften. De rechtbank heeft geen deugdelijke motivering gegeven voor de gewijzigde voorschriften en deze zijn onevenredig en gaan verder dan de zorgplicht van artikel 2.1, tweede lid, aanhef en onder i, van het Activiteitenbesluit milieubeheer. Daarbij wijst [verzoekster] erop dat het onmogelijk is om de nadelige gevolgen van stofemissie buiten de inrichting te voorkomen, omdat er binnen de inrichting hout wordt verwerkt en die activiteit al jarenlang vergund is.

Rechtsvragen

1. Dient bij het opleggen van de voorschriften rekening te worden gehouden met eerder vergunde activiteiten?
2. Gaan de vergunningvoorschriften verder dan de zorgplicht uit artikel 2.1 van het Activiteitenbesluit?

Uitspraak

1. De rechtbank heeft over voorschrift 8.7 overwogen dat voor zover hiermee als resultaatsverplichting is voorgeschreven dat er geen visueel waarneembaar (hout)stof buiten de inrichting waarneembaar is, het college niet heeft aangetoond dat [verzoekster] ook aan die strenge norm kan voldoen bij de reeds eerder vergunde activiteiten.

Tegen deze overwegingen van de rechtbank die tot vernietiging van de voorschriften 8.1, onder d, en 8.7 hebben geleid, is geen hoger beroep ingesteld. De voorzieningenrechter zal daarom bij de beoordeling uitgaan van de juistheid van deze overwegingen. Daarvan uitgaande, voert [verzoekster] terecht aan dat de gewijzigde voorschriften 8.1, onder d, en 8.7 te verstrekkend zijn, omdat zij deels nog steeds een resultaatsverplichting inhouden. Daarnaast kan de resultaatsverplichting om de oorzaak van de vervuiling direct ongedaan te maken om stofverspreiding buiten de inrichting te voorkomen, tot gevolg hebben dat vergunde activiteiten niet mogen worden verricht. Dit staat op gespannen voet met de overwegingen van de rechtbank over eerder vergunde activiteiten.

2. De opgelegde verplichting gaat ook verder dan de zorgplicht van het Activiteitenbesluit. De rechtbank heeft niet gemotiveerd waarom die verplichting desondanks en ondanks haar overwegingen over de voorschriften zoals die aan de vergunning waren verbonden, passend en naleefbaar is. De voorzieningenrechter ziet daarom aanleiding om bij wijze van voorlopige voorziening de voorschriften 8.1, onder d, en 8.7, te herformuleren en daarbij zoveel mogelijk

aan te sluiten bij de zorgplicht van artikel 2.1 van het Activiteitenbesluit. Gelet op wat ter zitting is besproken, gaat de voorzieningenrechter ervan uit dat met de verplichting om vervuiling onmiddellijk op te ruimen wordt bedoeld dat dit zo snel mogelijk moet gebeuren. De voorzieningenrechter zal dit in de geherformuleerde voorschriften opnemen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1304

Zaaknummer: 202102962/2/R4

Wetsartikelen: 2.1 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Toegangsbeperkingsbesluit/Voordelta

Voor de beoordeling of de toegangsbeperking nodig is, is niet vereist dat wetenschappelijk is aangetoond of anderszins buiten twijfel staat dat activiteiten die door de toegangsbeperking worden voorkomen, significante gevolgen hebben voor een Natura 2000-gebied.

Casus

De minister heeft beperkingen gesteld aan de toegang tot gebiedsdelen van de Voordelta. Garnalenvissers vinden dat zij ten onrechte in hun bedrijfsvoering worden beperkt. De beperking is volgens hen niet nodig voor het halen van de instandhoudingsdoelen. Zij wijzen op de natuurvergunningen die zijn verleend voor de garnalenvisserij in de Voordelta. Uit de passende beoordeling die aan de vergunningen ten grondslag ligt, volgt volgens de vissers dat de garnalenvisserij niet leidt tot aantasting van de draagkracht van de Voordelta voor de zwarte zee-eend. De rechtbank heeft de door de vissers ingestelde beroepen gegrond verklaard. De minister heeft tegen de uitspraak hoger beroep ingesteld. De minister stelt dat bij de verlening van de natuurvergunningen is betrokken dat de toegang door het toegangsbeperkingsbesluit was beperkt. Dat een natuurvergunning is verleend betekent volgens de minister niet dat de vergunde activiteit geen enkel effect heeft. De grondslag van het toegangsbeperkingsbesluit is dat ook de niet significante resteffecten van de garnalenvisserij worden voorkomen.

Rechtsvraag

Kan een toegangsbeperkingsbesluit de toegang beperken van activiteiten waarvoor een Nbw-vergunning is verleend?

Uitspraak

Het toegangsbeperkingsbesluit is een instrument waarmee uitvoering kan worden gegeven aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 6, eerste en tweede lid, van de Habitatrictlijn. Uit de toelichting op het toegangsbeperkingsbesluit, en het verhandelde ter

zitting, leidt de Afdeling af dat het toegangsbeperkingsbesluit in dit geval is ingezet als instandhoudingsmaatregel. Dat betekent dat het is ingezet ter uitvoering van artikel 6, eerste lid, van de Habitatrictlijn. Dat onderdeel van artikel 6 verplicht volgens het Hof van Justitie tot het daadwerkelijk treffen van instandhoudingsmaatregelen die nodig zijn voor het behoud of het herstel van de gunstige staat van instandhouding van de soorten en habitattypen waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen. De Afdeling leidt hieruit af dat maatregelen die nodig zijn voor het behoud, het herstel of het verbeteren van de natuurwaarden in een Natura 2000-gebied moeten worden getroffen. Bij het treffen van de maatregelen wordt, zo volgt uit artikel 1.10, derde lid, van de Wnb, rekening gehouden met de vereisten op economisch, sociaal en cultureel gebied, en met de regionale en lokale bijzonderheden. Dat betekent dat het bestuursorgaan beoordelingsruimte heeft bij de keuze van de te treffen benodigde instandhoudingsmaatregelen, en voor zover het om herstel- of verbetermaatregelen gaat, het tempo waarin hieraan uitvoering wordt gegeven.

Voor de beoordeling of de beperking van de toegang nodig is als bedoeld in artikel 2.5, eerste lid, van de Wnb is niet vereist dat wetenschappelijk is aangetoond of anderszins buiten twijfel staat dat de activiteiten die door de beperking van de toegang worden voorkomen, significante gevolgen hebben voor de natuurwaarden in een Natura 2000-gebied. De minister komt beoordelingsruimte toe bij de beantwoording van de vraag of het beperken van de toegang van een Natura 2000-gebied nodig is. Daarbij dient hij acht te slaan op het voorzorgbeginsel, dat mede ten grondslag ligt aan artikel 2.5, eerste lid, van de Wnb (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 28 augustus 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2913 en 24 december 2014, ECLI:NL:RVS:2014:4676).

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1403

Zaaknummer: 201900297/1/R2

Wetsartikelen: 2.5 Wnb

RECHTSPRAAK

Coördinatieregeling/Eemsdelta, Groningen

Het is in strijd met de SMB-richtlijn dat voor de windturbinebepalingen uit het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling geen milieubeoordeling (MER) heeft plaatsgevonden. Dit betekent dat de ruimtelijke onderbouwing van een bestemmingsplan niet op de windturbinebepalingen kan worden gebaseerd.

Casus

Voor het bestemmingsplan en de omgevingsvergunning die de oprichting van het windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding mogelijk maken is de coördinatieregeling toegepast. Het windpark bestaat uit 16 windturbines, met een maximale ashoogte van 136 m en een maximale rotordiameter van 136 m. Door appellanten is onder meer aangevoerd dat de bepalingen uit de paragrafen 3.2.3 Activiteitenbesluit en 3.2.3 Activiteitenregeling (hierna: de windturbinebepalingen), waarop de raad zijn oordeel over de ruimtelijke aanvaardbaarheid van de windturbines heeft gebaseerd, gebrekkig zijn. Ze zijn volgens appellanten te kwalificeren als plan of programma in de zin van de richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's (L 197/30) (hierna: de SMB-richtlijn). Volgens hen is niet voldaan aan het vereiste om voorafgaand aan de vaststelling van de windturbinebepalingen een milieubeoordeling te maken, zoals is bedoeld in artikel 3, tweede lid, onder a, van de SMB-richtlijn. Voor de onderbouwing van hun standpunt wijzen appellanten in het bijzonder op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 25 juni 2020, ECLI:EU:C:2020:503 (hierna: het Nevele-arrest).

De Afdeling heeft in een eerdere uitspraak van 3 april 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1064 (hierna: de Battenoorduitspraak) geoordeeld dat de windturbinebepalingen niet zijn aan te merken als een plan of programma als bedoeld in artikel 2, onder a, van de SMB-richtlijn.

Rechtsvragen

1. Kan de Afdeling de windturbinebepalingen exceptief toetsen nu het bestemmingsplan niet op deze voorschriften is gebaseerd?
2. Zijn de windturbinebepalingen een plan of programma als bedoeld in artikel 2, onder a, van de SMB-richtlijn?
3. Wat betekent het feit dat de windturbinebepalingen in strijd zijn met het Unierecht omdat daarvoor geen milieubeoordeling op grond van de SMB-richtlijn is verricht?

Uitspraak

1. De Afdeling ziet aanleiding om in dit geval die bepalingen exceptief te toetsen. Daartoe overweegt de Afdeling het volgende.

Aan het bestemmingsplan liggen onderzoeken ten grondslag waarin is beoordeeld of het windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding kan voldoen aan de windturbinebepalingen. Deze bepalingen zijn voor een drijver van een windturbine-inrichting rechtstreeks werkend. De raad is voor zijn standpunt over de ruimtelijke aanvaardbaarheid van windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding ervan uitgegaan dat bij de exploitatie van dit park moet en kan worden voldaan aan deze bepalingen. Daarbij heeft de raad de gelding van deze bepalingen voor de drijver van de inrichting voorondersteld en redengevend geacht voor zijn beoordeling dat het bestemmingsplan ruimtelijk aanvaardbaar is.

Een gebrek in de gelding van deze bepalingen impliceert dan ook dat het bestemmingsplan in strijd met de vereiste zorgvuldigheid als bedoeld in artikel 3:2 van de Awb is vastgesteld. Ook betekent het een gebrek in de motivering die aan het bestemmingsplan ten grondslag ligt. Dat niet wettelijk is voorgeschreven dat bij de vaststelling van een bestemmingsplan moet worden getoetst aan de windturbinebepalingen, maakt dit niet anders. Doorslaggevend is namelijk dat de raad bij zijn standpunt over de ruimtelijke aanvaardbaarheid redengevend heeft geacht dat de drijver van de inrichting aan die bepalingen móet voldoen.

2. De vraag waarvoor de Afdeling zich hier in de eerste plaats ziet gesteld, is of het Nevele-arrest dwingt tot het verlaten van de lijn neergelegd in de Battenoorduitspraak over de kwalificatie van de windturbinebepalingen als plan of programma. Over die vraag overweegt de Afdeling het volgende.

Artikel 2, onder a, van de SMB-richtlijn luidt:

‘In deze richtlijn wordt verstaan onder:

a. “plannen en programma’s”: plannen en programma’s, met inbegrip van die welke door de Gemeenschap worden medegefinancierd, alsook de wijzigingen ervan,

– die door een instantie op nationaal, regionaal of lokaal niveau worden opgesteld en/of vastgesteld of die door een instantie worden opgesteld om middels een wetgevingsprocedure door het parlement of de regering te worden vastgesteld en

– die door wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen zijn voorgeschreven.’

De Afdeling constateert dat het Hof wat betreft de in afdeling 5.20.6 van Vlarem II en in de omzendbrief opgenomen bepalingen over windturbines geen aanleiding heeft gevonden om bij de kwalificatie van die bepalingen als plan en programma als bedoeld in artikel 2, onder a, van de SMB-richtlijn in te gaan op andere aspecten dan de criteria vermeld onder de twee gedachtestreepjes van artikel 2, onder a, van de SMB-richtlijn. De bepalingen in afdeling 5.20.6 van Vlarem II en de omzendbrief vertonen materieel grote gelijkennis met de windturbinebepalingen. Zo bevatten beide normcomplexen voor windturbines immissienormen voor geluid en slagschaduw en bepalingen over veiligheid en lichtschittering. Dit in aanmerking nemende rijst de vraag waarom in dit geval voor de windturbinebepalingen een van het Nevele-arrest afwijkende benaderingswijze zou zijn aangewezen.

Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de Afdeling gezien het Nevele-arrest voor de windturbinebepalingen, in wat is aangedragen door de raad, de Koepel Windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding en de minister geen ruimte meer ziet om de in de Battenoorduitspraak neergelegde lijn te handhaven.

3. De raad heeft zijn standpunt dat het bestemmingsplan voor het windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding ruimtelijk aanvaardbaar is, gebaseerd op de veronderstelling dat Koepel Windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding bij de bouw en het gebruik van het windturbinepark zich heeft te houden aan de voor haar rechtstreeks werkende windturbinebepalingen. Deze veronderstelling lag ook ten grondslag aan de voor het bestemmingsplan verrichte milieuonderzoeken. Nu voor de windturbinebepalingen geen milieubeoordeling op grond van de SMB-richtlijn is verricht en deze bepalingen daarom in strijd zijn met het Unierecht, had de raad niet van die veronderstelling mogen uitgaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1395

Zaaknummer: 202003882/1/R3

Wetsartikelen: paragraaf 3.2.3 Activiteitenbesluit, paragraaf 3.2.3 Activiteitenregeling, 2 onder a SMB-richtlijn en 3 lid 2 onder a SMB-richtlijn

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Houten

Belangenafweging aanvaardbaar woon- en leefklimaat in het kader van horeca.

Casus

Bij besluit van 6 februari 2018 heeft het college van burgemeester en wethouders van Houten een omgevingsvergunning verleend voor het gebruik van de gronden voor horeca categorie 1 en voor het wijzigen van een rijksmonument op een landgoed in de gemeente Houten. Het college heeft aan deze vergunning enkele voorschriften verbonden, waaronder het voorschrift dat de horecafunctie maximaal twee dagen per week is toegestaan.

Tussen familieleden die bij het landgoed zijn betrokken, is een geschil ontstaan. Twee familieleden (eigenaar dan wel huurder van een deel van het landgoed) vrezen voor geluidsoverlast van zowel de binnenruimte als het terras. Zij stellen dat het college ten onrechte alleen heeft getoetst aan de geluidsnormen in het Activiteitenbesluit Milieubeheer. Het referentieniveau van het omgevingsgeluid had ook moeten worden betrokken. Er is onvoldoende gemotiveerd dat het toestaan van twee dagen horeca ruimtelijk aanvaardbaar is.

Een ander familielid is eigenaar van een ander deel van het landgoed en heeft de omgevingsvergunning aangevraagd. Hij verhuurt enkele ruimten van zijn deel van het landhuis aan derden voor huwelijksvoltrekkingen, feesten, vergaderingen en trainingen. Op grond van eerdere vergunningen mogen deze activiteiten vijf keer per week plaatsvinden. Hij heeft een omgevingsvergunning gevraagd waarin horeca wordt toegestaan bij de zaalverhuur alsmede het gebruik als trouwlocatie, omdat deze activiteiten volgens hem zonder horeca in feite niet rendabel zijn. Appellant is het niet eens met het voorschrift dat de horecafunctie maar maximaal twee dagen per week is toegestaan.

Rechtsvragen

1a. Mocht het college voor de beoordeling van het woon- en leefklimaat toetsen aan de geluidsnormen in het Activiteitenbesluit en de streefwaarden voor geluid in de VNG-brochure?

1b. Was het college bij deze toets verplicht ook het referentieniveau van het omgevingsgeluid te betrekken?

1c. Mocht het college uitgaan van het omgevingstype 'gemengd gebied' in de VNG-brochure?

2. Heeft het college het toestaan van maximaal twee dagen horeca voldoende gemotiveerd?

Uitspraak

1a. De Afdeling geeft aan dat het college bij het nemen van een besluit op de aanvraag om omgevingsvergunning voor de activiteit afwijken van het bestemmingsplan mede dient te beoordelen welke gevolgen de gevraagde activiteiten hebben voor het woon- en leefklimaat van omliggende woningen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 oktober 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3394) mag het college daartoe aansluiting zoeken bij de geluidsnormen in het Activiteitenbesluit en bij de richtafstanden die zijn opgenomen in de brochure 'Bedrijven en milieuzonering' van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (hierna: de VNG-brochure). De in de VNG-brochure opgenomen afstanden zijn indicatief en gemotiveerd afwijken van deze afstanden is mogelijk. In dat geval kan het college aansluiting zoeken bij de in de VNG-brochure opgenomen streefwaarden voor geluid. Daarbij is relevant welke geluidbelasting in de representatieve bedrijfssituatie valt te verwachten van de bedrijfsactiviteiten, al dan niet na het treffen van aanvullende maatregelen. Hiertoe heeft de aanvrager het akoestisch onderzoek ingediend.

In het akoestisch onderzoek is geconcludeerd dat weliswaar niet aan de in de VNG-brochure genoemde richtafstand van 10 m kan worden voldaan, maar dat de in de VNG-brochure opgenomen streefwaarden voor geluid, zoals genoemd onder stap 2 bij het omgevingstype gemengd gebied, in de representatieve bedrijfssituaties niet worden overschreden. Voorts is in het akoestisch onderzoek geconcludeerd dat er ook zal worden voldaan aan de geluidsnormen in het Activiteitenbesluit. Het college heeft de conclusies uit het akoestisch onderzoek overgenomen en aan de omgevingsvergunning ten grondslag gelegd.

1b en c. Anders dan een van de appellanten stelt, heeft het college derhalve door te verwijzen naar het akoestisch onderzoek niet alleen getoetst aan de geluidsnormen van het Activiteitenbesluit, maar ook aan de in de VNG-brochure opgenomen streefwaarden voor geluid. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het college het referentieniveau van het omgevingsgeluid had moeten laten meten. Wat betreft het omgevingsgeluid wordt in de VNG-brochure onderscheid gemaakt tussen de omgevingstypen 'rustige woonwijk' en 'gemengd gebied'. Voor zover een van de appellanten betoogt dat ten onrechte is getoetst aan de

streefwaarden die behoren bij het omgevingstype gemengd gebied, overweegt de Afdeling als volgt.

Onder een rustige woonwijk verstaat de VNG-brochure een woonwijk die is ingericht volgens het principe van functiescheiding. Afgezien van wijkgebonden voorzieningen komen vrijwel geen andere functies zoals bedrijven of kantoren voor. Langs de randen is weinig verstoring door verkeer. Daarmee vergelijkbare omgevingstypen zijn volgens de VNG-brochure een rustig natuurgebied, een stiltegebied of een natuurgebied. Onder een gemengd gebied verstaat de VNG-brochure een gebied met een matige tot sterke functiemenging. Direct naast woningen komen andere functies voor zoals winkels, horeca en kleine bedrijven. Ook lintbebouwing in het buitengebied met overwegend agrarische en andere bedrijvigheid en gebieden die direct langs de hoofdinfrastructuur liggen, behoren tot het omgevingstype gemengd gebied.

In het akoestisch onderzoek is geconcludeerd dat hoewel het perceel is gelegen in een landelijk gebied, er aangesloten kan worden bij het omgevingstype gemengd gebied. De locatie is namelijk gelegen nabij het druk bevaren Amsterdam-Rijnkanaal, aan weerszijden van het landgoed zijn agrarische bedrijven gelegen, op het landgoed is detailhandel aanwezig, en op de locatie is railverkeer van het traject 's-Hertogenbosch-Utrecht duidelijk hoorbaar. Gelet op deze verschillende functies in de omgeving is de Afdeling van oordeel dat in het akoestisch onderzoek in redelijkheid kon worden aangesloten bij het omgevingstype gemengd gebied.

Gelet op het voorgaande heeft het college het akoestisch onderzoek bij de besluitvorming kunnen betrekken. Het college heeft waarde mogen hechten aan de conclusies in het akoestisch onderzoek dat met de toevoeging van de horecafunctie de in de VNG-brochure opgenomen streefwaarden voor geluid niet worden overschreden en dat er ook zal worden voldaan aan de geluidsnormen in het Activiteitenbesluit.

2. De Afdeling geeft verder aan dat uit de motivering van het besluit en de gegeven toelichting ter zitting niet eenduidig blijkt welk kader voor het college bepalend is geweest om tot het besluit te komen om enerzijds de toevoeging van horeca ruimtelijk aanvaardbaar te achten en toe te staan, maar anderzijds ter bescherming van het woon- en leefklimaat de horecafunctie te beperken tot maximaal twee dagen per week. Het college komt bij de beoordeling of sprake is van een goede ruimtelijke ordening beoordelingsruimte toe, maar dient deugdelijk te motiveren waarom het college na afweging van alle belangen tot dit besluit is gekomen.

Gelet op de aard van de locatie, de specifieke omstandigheden van het geval en het bestaan van de verschillende tegenstrijdige belangen vergt dit besluit een zorgvuldige en kenbare

belangenafweging van het college. Zoals het college ter zitting heeft erkend, is er sprake van een bijzondere situatie waarin de instandhouding van de landgoederen door middel van een gezonde exploitatie van groot belang is, niet alleen voor de betrokken eigenaren maar ook voor de gemeente. Het college heeft enerzijds dan ook gewicht mogen toekennen aan de economische belangen van de appellant/aanvrager en het belang van instandhouding van het landgoed. Anderzijds dient het college bij de besluitvorming ook de specifieke gevolgen van een dergelijke exploitatie voor het woon- en leefklimaat van de omwonenden zorgvuldig te beoordelen, vooral omdat de woon- en horecafuncties op korte afstand van elkaar zijn gelegen, en de horeca-activiteiten en het gedrag van de bezoekers een directe invloed op het woon- en leefklimaat kunnen hebben. Dat geldt te meer voor het buitenterras dat op zeer korte afstand van de woningen is gelegen.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college niet inzichtelijk gemaakt hoe de belangen van beide appellanten precies zijn afgewogen en waarom het college na afweging van die belangen tot de keuze is gekomen om de horecafunctie weliswaar toe te staan, maar te beperken tot twee dagen per week. Het besluit geeft derhalve onvoldoende blijk van een zorgvuldige belangenafweging en ontbeert een deugdelijke motivering welke onderdelen van de horeca-activiteiten het college wel en niet ruimtelijk aanvaardbaar acht, gelet op de specifieke belangen van appellanten. De rechtbank heeft niet onderkend dat het besluit ook om die reden voor vernietiging in aanmerking kwam. Om een zorgvuldige afweging van belangen mogelijk te maken dient het college, zo nodig op basis van nader onderzoek, in kaart te brengen wat de gevolgen van de horeca-activiteiten zijn voor het woon- en leefklimaat voor omwonenden. Hierbij is gelet op de specifieke omstandigheden van het geval van belang dat aandacht wordt besteed aan het onderscheid tussen de horeca-exploitatie binnen en buiten, het aantal dagen per week waarop horeca ruimtelijk aanvaardbaar is, de verschillende dagdelen waarop de horeca wordt toegestaan, op welke locaties al dan niet muziek is toegestaan, en wat de eindtijden zijn. Ter bescherming van het woon- en leefklimaat kan het college voorschriften verbinden aan de omgevingsvergunning, die ook houvast kunnen bieden voor eventuele handhaving. Het college dient dan ook te onderzoeken of met het verbinden van nadere voorschriften het woon- en leefklimaat zodanig kan worden beschermd dat het wellicht aanvaardbaar is om meer dan twee dagen horeca toe te staan. Bovendien heeft een van de appellanten ter zitting naar voren gebracht dat er mogelijk sprake is van geluidslekken, terwijl in het akoestisch rapport was gerekend met een dubbele kierdichting, die echter feitelijk niet is doorgevoerd. Dit dient het college ook te betrekken bij het nieuw te nemen besluit.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1393

Zaaknummer: 201904525/1/R4

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Lochem

Voor de verlening van een omgevingsvergunning milieu voor een activiteit waarvoor ook een vergunning op grond van de Wnb nodig is, is voldoende dat een aanvraag daarvoor ten tijde van de verlening van de omgevingsvergunning milieu was ingediend.

Casus

Revisievergunning voor de uitbreiding van een varkenshouderij met een nieuwe stal voor circa 3.000 varkens. De rechtbank heeft het tegen de vergunning ingestelde beroep ongegrond verklaard en niet-ontvankelijk voor zover het betreft het ontbreken van een omgevingsvergunning beperkte milieutoets (Obm) voor de activiteit natuur. Appellanten betogen dat de voor de uitbreiding aangevraagde Nbw-vergunning niet overeenkomt met het vergunde project, omdat die aanvraag niet ziet op de toename van het aantal transportbewegingen en de mestproductie. Daarnaast is de verleende Nbw-vergunning in hoger beroep vernietigd.

Rechtsvragen

1. Had de aanvraag voor de Nbw-vergunning betrekking op dezelfde activiteit, zodat met de aanvraag voor de omgevingsvergunning geen natuurtoestemming (Obm) hoefde te worden aangevraagd?
2. Heeft het consequenties dat de destijds aangevraagde Nbw-vergunning in hoger beroep is vernietigd?

Uitspraak

1. Als voor een activiteit naast een omgevingsvergunning voor bouwen en milieu als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en e van de Wabo ook een vergunning in het kader van de Wet natuurbescherming (of zoals ten tijde van het besluit: een Nbw-vergunning) nodig is, kan de aanvrager kiezen of hij deze trajecten afzonderlijk of gecoördineerd wil doorlopen.

Alleen als er op het moment van het besluit over de aanvraag om een omgevingsvergunning nog geen Wnb- of Nbw-vergunning is gevraagd of verleend, bestaat op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i van de Wabo in samenhang met artikel 2.2aa, aanhef en onder a van het Bor de verplichting om tegelijkertijd voor die activiteit een natuurtoestemming als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i van de Wabo aan te vragen.

Voorafgaand aan de aanvraag tot uitbreiding van de varkenshouderij heeft [vergunninghouder] bij het college van gedeputeerde staten van Overijssel op 8 juni 2016 een Nbw-vergunning aangevraagd. Bij besluit van 29 november 2016 is deze Nbw-vergunning verleend. De Afdeling is van oordeel dat het project waar de Nbw-vergunning op ziet, overeenkomt met de in deze procedure aan de orde zijnde activiteiten waarvoor een omgevingsvergunning op grond van de Wabo is gevraagd. Dat in de aanvraag voor de Nbw-vergunning niet expliciet vergunning wordt gevraagd voor een toename van het aantal transportbewegingen en de mestproductie terwijl de daardoor veroorzaakte stikstofemissie wel bij de beoordeling van een Nbw-vergunning moet worden betrokken, maakt dat niet anders. Dit zijn immers geen onderdelen van het project, maar gevolgen daarvan. Indien ten onrechte bij dat besluit deze gevolgen niet zijn betrokken, daargelaten of dat in dit geval zo is, had dat in de procedure over dat besluit naar voren kunnen worden gebracht (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 18 november 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2760). Dat kan niet aan de orde komen in deze procedure.

2. Het voorgaande betekent dat gelet op artikel 2.2aa van het Bor geen verplichting bestond om bij de aanvraag om omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen en milieu, tevens een aanvraag te doen voor de activiteit als bedoeld onder i, van dat artikellid, omdat er al een afzonderlijk traject voor een Nbw-vergunning was gevolgd. Dat de Nbw-vergunning door de Afdeling bij uitspraak van 5 juni 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2233, is vernietigd, maakt dat niet anders. Ten tijde van de besluitvorming was deze vergunning immers verleend. Bovendien is voldoende dat een aanvraag voor een Nbw-vergunning is ingediend, en die aanvraag is ook met de vernietiging van het besluit niet komen te vervallen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1332

Zaaknummer: 202002968/1/R4

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder i Wabo en 2.2aa onder a Bor

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Tilburg

Beoordeling invloed geluid op woon- en leefklimaat in het kader van goede ruimtelijke ordening. Langtijdgemiddelde beoordelingsniveau, cumulatieve geluidbelasting en piekgeluid.

Casus

Bij besluit van 6 mei 2019 heeft de raad van de gemeente Tilburg het bestemmingsplan 'Reeshofweide 2018' vastgesteld. Het bestemmingsplan voorziet onder meer in de bouw van 35 patiowoningen. Onder andere het bedrijf Barge Terminal is in beroep tegen het plandeel 'Wonen'. Het bedrijf exploiteert een containerterminal. De belangrijkste geluidbronnen van het bedrijf bestaan uit het laden en lossen van containers vanaf containerschepen door twee mobiele elektrische kranen. De percelen van Barge Terminal liggen op ongeveer 350 m afstand van het plangebied. Barge Terminal vreest voor belemmering in de uitvoering van haar bedrijfswerkzaamheden.

Barge Terminal stelt ten eerste dat de raad bij het berekenen van de geluidhinder van haar bedrijf ten onrechte is uitgegaan van een momentopname, terwijl de terminal continu in ontwikkeling is. Volgens Barge Terminal heeft de raad verder ten onrechte geoordeeld dat de cumulatieve geluidbelasting, vanwege haar bedrijfsperceel, het wegverkeer, de scheepvaart en de overige industrie, aanvaardbaar is. De toegepaste methode Miedema is volgens haar niet toereikend. Ook had het geluid binnen de woningen en de aanwezigheid van een geluidluwe buitenruimte onderzocht moeten worden. Tot slot stelt Barge Terminal dat tot 300 keer per etmaal als gevolg van de verlading in de containerterminal vanuit de inrichting voor de nieuwe bewoners (goed) herkenbare piekgeluiden kunnen worden gehoord, waaronder 70 keer in de avondperiode. Dat deze piekgeluiden voldoen aan de grenswaarden van het Activiteitenbesluit wil niet zeggen dat er geen onaanvaardbare hinder optreedt.

Rechtsvragen

1. Is voor het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau uitgegaan van de maximale planologische mogelijkheden van het bedrijf nu de raad zich gebaseerd heeft op de

beleidsmatige geluidzone van het bedrijventerrein?

2. Is de toegepaste methode Miedema toereikend voor de beoordeling van de cumulatieve geluidbelasting en was er in dat kader aanleiding om het geluidniveau binnen woningen te berekenen of na te gaan of er een geluidluwe buitenruimte is?

3. Is sprake van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat voor wat betreft de pieken, als de piekgeluiden ieder afzonderlijk binnen de grenswaarden voor maximale geluidniveaus zoals vermeld in het Activiteitenbesluit milieubeheer blijven?

Uitspraak

1. Wat betreft het betoog van Barge Terminal over de beoordeling van de geluidbelasting van haar inrichting als momentopname overweegt de Afdeling als volgt. De geluidzone voor het bedrijventerrein waarin Barge Terminal is gevestigd ligt vast in het zonebeheerplan. Er is hier geen sprake van een wettelijke maar van een beleidsmatige geluidzone. Binnen de geluidzone zijn ontwikkelingen mogelijk, mits het langtijdgemiddeld beoordelingsniveau op de grens van deze zone niet meer dan 50 dB(A) bedraagt. Volgens de zienswijzennota is de in het geluidbeheerplan vastgestelde grens van 50 dB(A) etmaalwaarde tot stand gekomen met een volledige invulling met bedrijven tot de maximaal mogelijke milieu-bedrijfs categorie, met de grootst mogelijke schaalgrootte binnen de bedrijfs categorie en continu werkend op de maximale capaciteit. Hierbij wordt ook opgemerkt dat dit een worst-casesituatie betreft, waarbij geen rekening is gehouden met afscherming ten gevolge van bebouwing (en/of geluidwerende voorzieningen). De totstandkoming van de 50 dB(A) contour is dus gebaseerd op de maximale planologische mogelijkheden die het bestemmingsplan voor bedrijvigheid biedt, aldus de zienswijzennota. Vast staat dat de patiowoningen buiten de 50 dB(A) contour zijn gelegen. Daarmee vormen deze woningen naar het oordeel van de Afdeling in zoverre geen belemmering voor de bedrijfsvoering van de terminal. De raad is daarbij, anders dan gesteld door appellante, niet uitgegaan van een momentopname maar van de zonegrens die voor de (toekomstige) bedrijvigheid vastligt en waarbij rekening is gehouden met de maximale planologische mogelijkheden.

2. Voor zover Barge Terminal betoogt dat bij de berekening van de cumulatieve geluidbelasting bij de geprojecteerde woningen niet is onderzocht wat het geluidniveau binnen in de woningen is en of er een geluidluwe buitenruimte is, overweegt de Afdeling als volgt. Uit het akoestisch onderzoek bij het bestemmingsplan en het verhandelde ter zitting is gebleken dat de cumulatieve geluidbelasting op de gevels van de in het plan voorziene woningen is onderzocht. De maximale gecumuleerde geluidbelasting op de maatgevende noordelijk gelegen gevels van de geprojecteerde woningen bedraagt 52 dB(A). Overeenkomstig

de methode Miedema leidt dit volgens de raad tot een redelijk woon- en leefklimaat en is deze geluidbelasting aanvaardbaar in het kader van de goede ruimtelijke ordening. Gelet hierop bestond er wat betreft de cumulatieve geluidbelasting voor de raad geen aanleiding om het geluidniveau binnen woningen te berekenen of na te gaan of er een geluidluwe buitenruimte is.

3. De raad stelt dat de piekgeluiden door laad- en losactiviteiten voldoen aan de grenswaarden voor de maximale geluidbelasting uit het Activiteitenbesluit milieubeheer. De Afdeling is echter van oordeel dat een goede ruimtelijke ordening voor het aspect geluid slechts gedeeltelijk wordt ingevuld door het Activiteitenbesluit milieubeheer en daarbuiten een zelfstandige betekenis heeft. Uit oogpunt van een goede ruimtelijke ordening had de raad dienen te beoordelen of met de piekgeluiden ten gevolge van de bedrijfswerkzaamheden van Barge Terminal, gelet op de zeer hoge dagelijkse frequentie hiervan, bij de voorziene woningen sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat, ook al blijven deze piekgeluiden ieder afzonderlijk binnen de grenswaarden voor maximale geluidniveaus in het Activiteitenbesluit milieubeheer. Nu de raad dit niet heeft gedaan, is het besluit in zoverre onzorgvuldig genomen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1339

Zaaknummer: 201905487/1/R2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vergunning Wnb/Diemen

Referentiesituatie bij intern salderen is de vergunde situatie.

Casus

Een omgevingsvergunning en natuurvergunning is verleend voor de bouw en ingebruikname van een biomassacentrale (BMC) in Diemen. Op het perceel staan nu twee gascentrales en een hulpwarmtecentrale. Gevreesd wordt onder meer voor nadelige gevolgen voor Natura 2000-gebieden door de uitstoot van extra stikstof.

Rechtsvraag

Wat is de referentiesituatie bij toepassing van intern salderen?

Uitspraak

In het verweerschrift heeft verweerder gewezen op de uitspraak van de Afdeling van 20 januari 2021 (ECLI:NL:RVS:2021:71, OGR 2021-0017) waarin de vaste jurisprudentie over intern salderen wordt bevestigd. Uit het bestreden besluit blijkt dat er geen toename is van emissies en depositie ten opzichte van de vergunde referentiesituatie.

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de vraag of de biomassacentrale in de praktijk zal leiden tot een hogere stikstofdepositie op Natura 2000-gebieden dan nu feitelijk het geval is, gelet op de jurisprudentie en genoemde uitspraak van 20 januari 2021, niet relevant is bij de beoordeling van een aanvraag voor een opvolgende natuurvergunning.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 07-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:4341

Zaaknummer: HAA 20_3165 en HAA 20_3175

Wetsartikelen: 2.7 Wnb

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Den Haag

Toename van stikstofdepositie op Natura 2000-gebieden ten gevolge van het plan. Uit de Akte van Redemptie uit 1576 volgt niet evident dat de kap van bomen ter uitvoering van de planregeling niet is toegestaan.

Casus

Met het plan is beoogd om maatregelen mogelijk te maken om station Den Haag Centraal te verbinden met het Haagse Bos en om een park rondom het herteneiland Koekamp aan te leggen dat door de bewoners en bezoekers van de stad kan worden gebruikt en om het toegankelijk maken van het plangebied voor fietsers en voetgangers. Appellanten kunnen zich niet verenigen met de planregeling voor het stadspark Koekamp. Zij menen dat de maatregelen kunnen leiden tot extra stikstofdepositie in Natura 2000-gebieden en dat de kap van bomen op grond van de Akte van Redemptie niet is toegestaan.

Rechtsvragen

1. Zijn de gevolgen van het plan voor stikstofdepositie deugdelijk onderzocht?
2. Vormt de Akte van Redemptie een privaatrechtelijke belemmering?

Uitspraak

1. De door de stichting genoemde bagger- en sloopwerkzaamheden betreffen geen werkzaamheden ter uitvoering van ontwikkelingen die het bestemmingsplan mogelijk maakt. Het baggeren van de waterpartijen in de Koekamp vindt momenteel al elke acht jaar plaats. Het bestemmingsplan maakt niet specifiek ontwikkelingen mogelijk die de sloop van bebouwing vergt. De bestaande bebouwing in de Koekamp ligt binnen bouwvlakken.

In AERIUS Calculator is geen rekening gehouden met eventuele opname van stikstof door

bomen. Dat betekent dat de stikstofdepositie in zekere gevallen waarin een deel van geëmitteerde stikstof door bomen wordt opgenomen, feitelijk lager kan zijn dan berekend. Het betekent daarentegen niet dat een verminderde opname door bomen, bijvoorbeeld door de kap van bomen, ertoe kan leiden dat de stikstofdepositie feitelijk hoger zal zijn dan berekend. De raad heeft het vervangen van volwassen bomen door jonge bomen reeds daarom terecht niet in de berekening betrokken.

2. Appellanten betogen dat de raad niet heeft onderkend dat de 'Akte van Redemptie' in de weg stond aan de vaststelling van het bestemmingsplan. Zoals volgens appellanten ook blijkt uit de Tuinhistorische verkenning, mogen op grond van de Akte van Redemptie geen bomen worden gekapt in de Koekamp. Volgens hen bindt deze Akte de raad zowel in publiekrechtelijke als privaatrechtelijke zin.

De Akte van Redemptie is een juridisch document uit 1576. De raad heeft zich in de plantoelichting rekenschap gegeven van deze Akte van Redemptie en beoordeeld of deze niet een evidente privaatrechtelijke belemmering bij de uitvoering van de planregeling behelst. De raad concludeert dat dit niet het geval is.

De raad heeft in beroep het rapport 'De Akte van Redemptie, verslag van een onderzoek naar de juridische en sociaalhistorische betekenis van de Akte van Redemptie uit 1576' van prof. mr. E. Koops, hoogleraar rechtsgeschiedenis aan de Universiteit Leiden, overgelegd. Hierin staat dat de Akte een contract inhoudt dat is gesloten door vertegenwoordigers van het Hof van Holland en de Magistraat van Den Haag enerzijds, en de Stadhouder en de Staten van Holland anderzijds. De vertegenwoordigers van het Hof van Holland en de Magistraat van Den Haag verplichtten zich tot verschillende contributies aan de staatskas en de Stadhouder en de Staten van Holland verplichtten zich ertoe om het bos en de warande niet te exploiteren of te verkopen voor commerciële houtkap ten behoeve van de staatskas en ook om commerciële houtkap door derden niet te dulden.

Niet betwist is dat de Akte van Redemptie in 1576 openbaar is gemaakt bij ordonnantie. Zoals Koops ter zitting heeft toegelicht, is deze wijze van openbaarmaking niet bepalend voor het karakter daarvan als publiekrechtelijke of privaatrechtelijke regeling, omdat hierin in 1576 geen onderscheid werd gemaakt. Bij de Akte van Redemptie gaat het om een document waarin wederzijdse verplichtingen tussen betrokken partijen zijn neergelegd. De Afdeling ziet geen aanknopingspunt om aan te nemen dat hierin tevens een algemeen verbindende regeling besloten ligt, waaraan de raad bij het vaststellen van een bestemmingsplan is gebonden. De enkele omstandigheid dat aan de Stadhouder en de Staten van Holland destijds de bevoegdheid toekwam om dergelijke algemeen verbindende regelingen vast te stellen, is daarvoor onvoldoende. Voor zover verder zou moeten worden aangenomen dat niet het Hof

van Holland zelf, maar de suppoosten van het Hof van Holland partij waren, volgt daaruit evenmin dat moet worden uitgegaan van een regeling die onderdanen in het algemeen betrof.

De planregeling voorziet in de kap van enkele bomen met het oog op een herinrichting van het groene gebied. Hetgeen de stichtingen hebben aangevoerd tegen de uitleg die de raad aan het kapverbod in de Akte van Redemptie heeft gegeven, is onvoldoende voor het oordeel dat die uitleg evident onjuist is en dat uit de Akte van Redemptie evident volgt dat de kap van bomen ter uitvoering van de planregeling niet is toegestaan. De Afdeling is dan ook van oordeel dat de raad zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er geen zo duidelijke privaatrechtelijke belemmering is, dat verwezenlijking van het plan niet mogelijk is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1214

Zaaknummer: 201907043/1/R3

Wetsartikelen: 2.7 en 2.8 Wnb

RECHTSPRAAK

Vergunning Wnb/Limburg

Nadere motivering omtrent de stikstofdepositie bij extern salderen.

Casus

Er is een natuurvergunning verleend voor de oprichting van een vleesvarkenshouderij met 10.224 vleesvarkens in drie stallen met huisvestingssystemen met code D 3.2.15.1 en een totale ammoniakemissie van 4.600,8 kg NH₃ per jaar. Voor de toename van stikstofdepositie op een aantal Natura 2000-gebieden is extern gesaldeerd met vier bedrijven als saldogevers.

Rechtsvraag

Is het besluit voldoende gemotiveerd voor wat betreft de gevolgen van de stikstofdepositie?

Uitspraak

De rechtbank concludeert dat artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn (Hrl), gezien in onderlinge samenhang met de andere onderdelen van die bepaling, er niet aan in de weg staat dat een maatregel die specifiek voor een project wordt getroffen en daarmee onlosmakelijk functioneel is verbonden, en die derhalve achterwege zou blijven als het aangevraagde project niet tot stand komt, is aan te merken als een mogelijke beschermingsmaatregel in het kader van de passende beoordeling, mits een zodanige maatregel overigens in alle opzichten voldoet aan de strikte voorwaarden die volgens de eerder beschreven jurisprudentie van het hof uit die bepaling voortvloeien.

Daaruit vloeit echter tevens voort dat verweerder niet heeft kunnen volstaan met de enkele vergelijking van de toename en de afname in het kader van artikel 6, derde lid, van de Hrl, maar zich eveneens had moeten vergewissen van de staat van instandhouding en instandhoudingsdoelstellingen van de betrokken Natura 2000-gebieden, in hoeverre daarvoor herstel- en verbetervoorstellen gelden, in verband daarmee andere maatregelen (moeten) worden getroffen en wat daarvan het te verwachten resultaat is.

De rechtbank acht dit niet strijdig met de uitspraak van de Afdeling van 30 september 2020 (ECLI:NL:RVS:2020:2318, inpassingsplan 'Logistiek Park Moerdijk'), waaruit volgt dat reductie

van de depositie na toepassing van extern salderen geen voorwaarde is om extern salderen als mitigerende maatregel in een passende beoordeling te betrekken. Ook al is reductie geen voorwaarde, het eindresultaat van de passende beoordeling dient mede in het licht van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Hrl te worden gezien en gemotiveerd.

Onderhavig geval vergt dan ook een motivering omtrent de stikstofdepositie als gevolg van het oprichten en exploiteren van de betrokken varkenshouderij op de locaties (hexagonen) waarop (met toepassing van AERIUS) een toename is voorzien en berekend in het licht van eventuele noodzakelijke herstel- en verbetervoorstellen, in verband daarmee andere getroffen maatregelen en het resultaat daarvan.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 19-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:4127

Zaaknummer: AWB/ROE 18/2813

Wetsartikelen: 6 Hrl